

Věčná

1474-1
Sazečok Václ.
Lukavec 40
p. Lovosice

STRÁŽ

Týdeník Svazu Čechů z Volyně

Ročník VI. — Číslo 9

V Žatci dne 9. března 1951

Cena 3 Kčs

Po valné hromadě Svazu Čechů z Volyně

Letošní valná hromada Svazu Čechů z Volyně, která se konala v Žatci v neděli 4. března t. r., byla dalším dokladem úspěšné a prospěšné činnosti naší vrcholné zájmové organizace. Ukázala mimo jiné, že téměř všechny zásadní a hlavní úkoly — až na otázku majetkoprávního vyrovnání — byly splněny a učinila rozhodnutí také ke splnění úkolů zbývajících.

Především nutno s povděkem a zadostiučiněním kvitovat zprávy delegátů a zástupců odboček SČzV o tom, jak pokročila asimilace našich krajanů s místním lidem a prostředím. Mnoho je činitelů, jejichž působením se řeší tento dříve tak ožehavý problém. Je to dobrá vůle, sousedské styky, nové příbuzenské svazky spojující krajanů s místním lidem; v první řadě však je to společná práce pro společný cíl. Všude tam, kde působí tato okolnost, je spolužití volyňských krajanů s osídlenci z vnitrozemí nebo s jinými reemigračními složkami to nejlepší. A proto také v obcích, kde jsou Jednotná zemědělská družstva vyšších typů, neexistuje otázka rozdílu mezi volyňským a místním, starousedlíkem nebo osídlencem z vnitrozemí.

A proto usnesení valné hromady Svazu Čechů z Volyně znovu vyzývá všechny krajanů — zemědělce, aby projevíli více iniciativy při zakládání JZD v místech svého osídlení a napomáhali rovněž k přechodu JZD na vyšší typy, uplatňující při tom své mnohostranné zkušenosti. Připomíná se rovněž všem volyňským Čechům, aby se ve vlastním zájmu zapojili plně do veřejného života a účinně přispívali na svých místech a dle svých možností k urychlení výstavby socialismu v naší vlasti.

Otázku osídlení krajanů ne-

zemědělců, usídlených ve městech, lze považovat za vyřešenou.

Síředem zájmu naší krajaňské veřejnosti zůstává stále otázka úhrady za majetek zanechaný při reemigraci na Volyni. Na základě zpráv, které Svaz Čechů z Volyně obdržel od ministerstva práce a sociální péče v poslední době, lze se však právem domnívat, že ani tato, pro nás tak důležitá otázka, nezůstane nevyřešena. Zatím zůstává v platnosti dohoda SČzV a NPF o odkladu splátek za přidělené zemědělské usedlosti těm volyňským Čechům, kteří zmíněnému fondu postoupili své pohledávky na majetek zanechaný na Volyni.

Určitým úspěchem dosaženým naší zájmovou organizací za uplynulá funkční období je vrácení pojistných premií, placených volyňskými Čechy-zemědělci v letech 1946—1947, získání 20% slevy pro krajanů-zemědělce za převzaté investice a zásoby se současným rozložením na splátky částek, které měly být z tohoto titulu zaplacený, přiznání nároku na invalidní důchody invalidům 1. čs. arm. sboru ze SSSR — volyňským Čechům — ode dne demobilizace.

Nesmíme zapomínat, že vedle řešení otázek o významu pro široký okruh členstva, vyřizoval Svaz Čechů z Volyně řadu záležitostí pro své jednotlivé členy, kteří se s největší důvěrou vždy a ve všem obraceli na naši organizaci.

Důležitým bodem jednání páté valné hromady SČzV byla otázka další činnosti odboček. Na jedné straně byly zjištěny radostné výsledky uvědomělé a obětavé práce odboček Svazu ve Šternberku, Praze a Horšovském Týně a proti tomu úplná stagnace u odboček v Litoměřicích, Domažlicích, Planě n. M. L., Novém Jič-

ně, Chomutově, Aši, Teplicích, Tachově a Olomouci.

Nedostatečnou činností projevíjí dosud rovněž odbočky SČzV v Podbořanech, Lanškrouně, Záběhu, Mor. Krumlově, Šumperku, Mikulově a Bílovci, ač zde pro dobrou činnost všechny předpoklady jsou. Valná hromada proto rozhodla, aby byly likvidovány ty odbočky, které nejen že neplní své poslání, ale naopak práci Svazu ještě ztěžují, komplikují a brzdí.

Dalšími úkoly Svazu, o nichž bylo jednáno, je postavení důstojného pomníku obětem Českého Malína v Žatci, soustředění historického materiálu pro instalaci volyňského oddělení při Polánkově městském muzeu v Žatci a sepsání dějin české Volyně. Těmito úkoly byla pověřena komise pro vybudování pomníku obětem Českého Malína a historická komise SČzV. Při této příležitosti valná hromada rozhodla, aby pomník obětem Českého Malína v Žatci byl vybudován na prostranství před městským hřbitovem, a to dle druhého návrhu, vyhotoveného ing. arch. Feixnerem a sochařkou Ninou Levickou.

Valná hromada schválila plán činnosti pro rok 1951 a resoluci, v níž vytyčuje směrnice a cestu k rychlému a úspěšnému zvládnutí všech úkolů, k dovršení a ukončení našeho díla, k dosažení společného cíle. Pátá valná hromada SČzV ve své resoluci protestuje rozhodně proti všem činům podněcovatelů války, jimiž projevují své nízké úmysly a staví se bezvýhradně za věc míru na celém světě, neboť jedině mír a spolupráce všech poctivých lidí zajistí i pro nás možnost radostného a šťastného života, dá smysl a naplní naši společné práci, našemu snažení.

Jar. Chudoba.

Volyňští Češi přispívají svými zkušenostmi při plánování práce v JZD

Celoroční plán JZD Kravaře byl pečlivě projednán všemi družstevníky

Od poloviny listopadu minulého roku hospodaři JZD v Kravařích na Litoměřicku, do něhož je zapojena celá obec, podle provozního řádu III. typu. Tuto pohraniční obec osídlili lidé ze všech koutů republiky a volyňští Češi. Rozumí si v práci, je mezi nimi dobrý přátelský poměr. Pomáhají jeden druhému a vytvořili si tak předpoklady pro dobré hospodaření.

Představenstvo i členstvo družstva se pravidelně a často scházejí, aby prohodili všechny důležité akce a plány. Plných šest večerů, nebo lépe řečeno, nocí, věnovali na stanovení norem a pracovních jednotek a dali tak pevný základ celoročnímu plánu. Účetní Fr. Novák z HD Litoměřice sestavil celoroční plán JZD v Kravařích. Prostudoval normy, určené družstevníky, prostudoval materiál o zemědělské výrobě a dal se do práce. Dnes v Kravařích najdete veliké archy papíru. Na každém z nich je vyznačena práce na honu, rubriky jsou označeny a říkají, kolik je potřeba na práci ručních a potažných sil, kolik vlastních traktorů, kolik ze STS, jaká je norma na každou práci, jaká je hodnota pracovní jednotky, jaké jsou náklady v tom kterém honu. Protože se v Kravařích sešli lidé

z různých výrobních oblastí, měli různé zkušenosti. Jeden poradil, jak nejlépe pěstovat řepu, druhý měl zkušenosti s pěstováním žita a brambor. Volyňští Češi, kteří pracovali v kolchozech na Ukrajině, předávají zkušenosti z vedení kolchozů. Spolu s účetním Novákem se tedy podařilo připravit vzorný celoroční plán. Z 673 ha zemědělské půdy je 211,36 hektarů v honěch. Na 127 ha zakládají pastviny a sady. Pro celoroční práci se počítá s pěti pracovními skupinami po 20—25 členech. Každá skupina má stálý dlouhodobý úkol na určitém honě a plodině.

Nejen pečlivé plány a rozpočty nákladů na jednotlivé druhy výroby, ale především odpovědné stanovení norem přivedlo družstevníky v Kravařích k tomu, aby mohli ohodnotit dobře a při tom spravedlivě odměnu za práci. Normy JZD v Kravařích jsou na jejich poměry pevné. Vezměme na příklad VI. hon, t. j. 13,95 ha pozdních brambor. Smykání vlastním traktorem bude provádět jeden traktorista JZD 1,5 dne, sbírání 10 metr. centů brambor za vyoravacím provede jedna pracovní síla. Další příklad: 14 ha pšenice v honu, vážení shrabků budou provádět dvě ženy z II. pracovní skupiny — za jeden den zpracují celou

výměru. Deset ručních sil za dva dny postaví panáky pšenice na 14 ha. O tom, že normy stanovilo JZD po diskusi se všemi členy, svědčí to, že po navržení normy na vyvážení 40 metr. centů hnoje za den družstevnice samy zvýšily normu nejdříve na 50 metr. centů a potom na 80 metr. centů za den.

V Kravařském družstvu se nestane, aby jedna skupina měla menší úkol než druhá nebo aby nastaly dny, kdy bude bez práce. K plánovanému rozdělení úkolů pracovních skupin a čet slouží „Přehled o potřebě pracovních sil“, veliký formulář, kde první rubriku tvoří data, další pak hony a další potřeby pracovních a potažných sil. V tomto přehledu se dočteme, že 1. dubna vyjedou v Kravařích k jarním pracím a od toho dne každý následující až do konce roku každý člen a každá skupina — každý traktor a potah — má svůj plán, rozdělený na dny.

Plánování mají družstevníci v Kravařích už v krvi, a bez něho by nedovedli pracovat. Jejich celoroční plán je výsledkem dlouhých úvah, diskusí, propočtů a proto, že se na něm podílel každý družstevník, je zárukou, že bude splněn a že výroba v Kravařích bude stále stoupat.

Zem. noviny 17. 2. 1951

MNO přijímá do vojenských hudebních škol

Ministerstvo národní obrany vypisuje další nábor do vojenských hudebních škol. Vojenské hudební školy odborně vychovávají vojenské hudebníky z povolání.

Do vojenské hudební školy mohou žádat příslušníci dělnické a rolnické mládeže, českoslovenští státní občané ve věku od 15 let, kteří do 31. srpna 1951 nepřekročí 17 rok. Každý uchazeč musí mít souhlas rodičů, nebo jejich zákonných zástupců. Předpokladem přijetí je především zdravotní způsobilost, dále úspěšné absolvování 4. třídy školy II. stupně nebo IV. třídy gymnasia anebo složená doplňovací zkouška z těchto tříd. Žadatel musí ovládat alespoň částečně jeden dechový nebo smyčcový hudební nástroj a hra je podmíněna znalostí not. Žádosti se podávají krajskému vojenskému velitel-

ství, v jehož obvodu žadatel bydlí, a to do 31. března 1951. Tam také dostanou uchazeči potřebné informace a formuláře žádosti. Změny trvalých adres pobytu se hlásí tomu krajskému vojenskému velitelství, kde byla žádost podána.

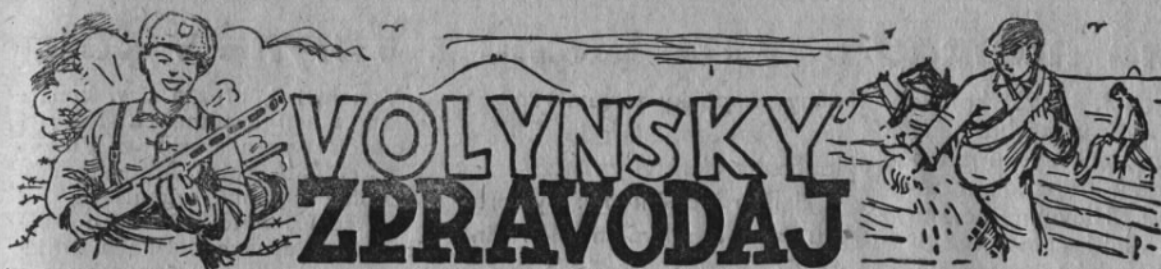
Žadatelé, vyhovující stanoveným podmínkám, budou předvoláni k lékařským prohlídkám do nejbližší vojenské nemocnice. Kromě toho se musí podrobit ještě hudebním zkouškám, k nimž budou zvlášť povoláni.

Po kladném vyřízení žádosti a úspěšných zkouškách je každý žadatel přijat na tříměsíční zkoušku v hudební škole. Škola je bezplatná, trvá 3 roky a žákům je vojenskou správou poskytnuto úplné materiální zajištění, včetně propůjčení hudebních nástrojů. Dnem 1. ledna roku, kdy dovrší žák 17 let

svého věku, podrobí se příslušník vojenské hudební školy dobrovolnému odvodu. Doba, ztrávená v hudební škole od provedení odvodu do skončení školy, se započítává do výkonu základní vojenské služby. Zbytek základní vojenské služby odslouží u hudby některého vojenského útvaru.

Po úspěšném absolvování vojenské hudební školy a skončení základní služby jsou absolventi převzati jako poddůstojníci vojska z povolání. Podle svých schopností mají možnost se stát důstojníky hudebnictva nebo dirigenty. Po absolvování potřebných kursů se mohou stát vojenskými kapelníky.

Uchazeči se při vstupu do vojenské hudební školy zavazují, že po absolvování školy a skončení základní vojenské služby setrvávají 5 let v poměru poddůstojníka vojska z povolání.

Zprávy svazu

Posudek návrhů na pomník obětem Českého Malína v Žatci

Obdrželi jsme dopis od krajanů z Brna, který níže uveřejňujeme.

Milí krajané!

V 1. čísle „Věrné stráž“ ze dne 12. ledna t. r. — které nám došlo bohužel s velkým opožděním — dočetli jsme se bližší podrobnosti o návrzích pomníku, který má být věnován světlé památce mučedníků Českého Malína na Volyni.

Kroužek volyňských Čechů usídlých v Brně a okolí bedlivě rozvážil a prodebatoval tuto zprávu. Blíží se již osmé výročí této tragické události a šesté výročí osvobození naší drahé vlasti. Tato okolnost nás nutí, abychom se všemožně snažili dokončiti odhlasovaný závazek vůči malínským hrdinům — postavením pomníku.

Ve shora uvedené zprávě žádáte všechny krajany o vyjádření se o návrzích, což považujeme za samozřejmou povinnost a sdělujeme, že jednohlasně bylo usneseno hlasovati pro II. návrh, který se nám zamlouvá po stránce ideologické, mravní i umělecké.

V tomto návrhu spatřujeme vyjádření všeho, co nám i příštím pokolením by mělo být výstražným mementem.

Sousoší klečící matky, která chrání své děti, výmluvně vystihuje mateřskou lásku, jako též tragedii a bestialitu nacistů. Druhé sousoší „Loučení“ vyjadřuje, s jakou odhodlaností a pevným vědomím své vlastenecké povinnosti odcházel volyňský krajan do boje proti utlačovatelům. V rysech toho bojovníka je zřejmé rozhodnutí obětovat vše, svůj život i svou rodinu pro svobodu vlasti a lepší budoucnost slovanských a demokratických národů. Na mramorové desce, jež má být umístěna na čelní straně památníku, bude jistě stručný popis malínské tragédie — na zadní straně jména těch, kteří zahynuli z rukou barbarských nacistů.

Postavy jsou typicky naše — volyňské — a kříž na památníku vyjadřuje víru českého vlastence ve vítězství spravedlivé věci.

Celek pak znázorňuje nesmírné

oběti, jež přinesla naše krajanská větev volyňská k osvobození své vlasti.

Návrh první je rovněž velmi pěkný jak po stránce umělecké tak i ideologické, avšak — dle našeho mínění — nevystihuje tak výrazně hromadnou tragedii malínskou. Vyjadřuje spíše bolest matky-trpitelky a její prosbu o vysvobození z útlu. Krásně by se uplatnil na hrobě jedné osoby (dítěte, manžela a t. p.). Je nesporné, že pro památník 374 obětem se hodí návrh II. lépe, a proto Vás žádáme, abyste při rozhodování vzali v úvahu také naše mínění a podporovali provedení pomníku dle návrhu druhého.

S krajanským pozdravem
Kroužek Čechů z Volyně v Brně.

Historická komise děkuje

1. Pí A. Trombíkovi, Praha-Bubeneč, Švecova 16/12 za věnování I. ročníku, Českoslovana, 7 snímků a jiných hist. dokladů

2. p. Josefu Albrechtovi, Medlov u Uničova za propůjčení 7 fotografií skupin veřejných a kult. činitelů na Volyni

3. p. kazateli Vladislavu Marešovi Žatec, Svat. Čecha 71, za věnování 17 snímků ze života baptistů na Volyni a „Knihy žalů a písní“ z r. 1737, již si naši předkové nesli s sebou do Zelova, odtud na Volyni a zpět do vlasti.

Současně vyzýváme naši krajanskou veřejnost, aby nám zaslala pohledy na své osady, snímky škol a spolků, aby mohlo být co nejdříve přikročeno k instalaci našeho oddělení v Městském Museu v Žatci. Očekáváme, že krajané naší výzvu nenechají bez povšimnutí.

Válečnému invalidovi, nar. 2. 5. 1914 v Pokosech na Volyni, nyní bytem v osadě Benešov (obce Heřmánkovice), okr. Broumov, který zaslal Svazu Čechů z Volyně v Žatci dotazník — přihlášku o dodatečné přiznání invalidního důchodu ode dne propuštění z činné vojenské služby — a na tomto dotazníku neuvedl jméno a příjmení, touto cestou oznamujeme, že naše upozornění z 3. letošního čísla VS se vztahuje pouze na ty válečné invalidy, kteří pobírají invalidní důchod podle zák. 164/1946 Sb.

Poděkování

K uctění druhého výročí úmrtí Viléma Šmídy, sládky z Olšanky u Žitoměru, věnovala jeho rodina na účely SCZV 100,— Kčs.

Ústřední výbor srdečně děkuje za tento příkladný čin.

Fond pro vybudování pomníku obětem Č. Malína

Dary na fond pro vybudování pomníku obětem Českého Malína v Žatci zaslali:

Jaroslav Kozák, Oráčov, 300 Kčs; Vladimír Malák, Oráčov, 300 Kčs; Antonie Jarolímková, Nehasice, 300 Kčs; Sbor starších prav. církve v Brně 500 Kčs; Duchovní správa prav. církve ve Verneřicích, 700 Kčs; ze svatby Jana Schovánka a Marie Holanové v Rynartčích konané dne 21. 1. 1951 zaslala Duchovní správa pravoslavné církve ve Verneřicích 700 Kčs; z pohřbu Josefa Heryšera v obci Čermná, okr. Ústí n. L. dne 31. 1. 1951 zaslala tatáž Duchovní správa 770 Kčs; Václav Vik, Cínov, 300 Kčs; Roman Ostapovič, Aš, 200 Kčs; Pravoslavný farní úřad v Šumiacu, Slovensko, 200 Kčs; Farní úřad pravoslavné církve v Litoměřicích, 50 Kčs; Duchovní správa pravoslavné církve v Chudobíně u Litovle 500 Kčs.

O pravoslavné sv. liturgii sloužené o. Václavem Šimkem v Jaroslavcích u Znojma dne 11. 2. 1951 bylo mezi přítomnými volyňskými bratry a sestrami vybráno 800 Kčs na vybudování pomníku obětem Českého Malína v Žatci.

Na fond pro vybudování pomníku obětem Českého Malína přispěli svými dary: Karel Husák, Velká Černoc 11, 200 Kčs; Květoň Vladimír, Na Hamrech 186, Krupka, 100 Kčs; Moravec Václav, Libiva 38, pošta Mohelnice, 50 Kčs.

Josef Novotný, Chotkov 15, p. Kynšperk n. C., 200,— Kčs; Josef Zof, Rájov 1, p. Přimda 100,— Kčs; Antonie Levická-Nováková, Český Dub, zámek, 100,— Kčs.

Alois Podpěra, Denetice 7, věnoval na fond pro vybudování pomníku obětem Českého Malína 200,— Kčs.

Všem dárčům vzdáváme srdečný dík.

5. valná hromada Svazu Čechů z Volyně v Žatci

V sobotu dne 3. 3. 1951 konala se u příležitosti 5. valné hromady SČzV v místnostech svazu předporada delegátů odboček a zástupců komisí. Hlavním bodem jednání byla další činnost odboček SČzV. Ústřední tajemník Nágel kritisoval práci odboček a poukázal na jejich malou aktivitu a v mnoha případech i úplnou nečinnost. Pokladník Tučák doplnil tuto kritiku poukázáním na to, jak odbočky ztěžují práce s placením členských příspěvků a tím, že věnují této otázce malou pozornost, zaviňují špatnou registraci členství, což se pak odráží i v ústřední kartotéce. V diskusi o této otázce bylo rozhodnuto, aby odbočky, které nevyvíjí činnost a u kterých není předpokladů pro další existenci, byly zrušeny. Na jejich místa budou jmenováni důvěrníci, kteří budou zvoleni na valných hromadách odboček, nebo budou jmenováni ústředním výborem SČzV. Na návrh br. Foitíka budou jmenováni také důvěrníci v okresích Frýdlant v Čechách a Liberec — kde dosud odbočka nebyla — neboť je tu osídlen značný počet krajanů a nemají se ve svých záležitostech na koho obrátit. Valné hromadě bylo doporučeno zrušit odbočky: Domažlice, Planá u M. L., Chomutov, Teplice, Tachov, Olomouc, Aš v Čechách, Podbořany, Nový Jičín, Litoměřice, z nichž tři poslední požádaly samy o likvidaci. O existenci odboček — Lanškroun, Mor. Krumlov a Mikulov bude rozhodnuto po dohodě s těmito odbočkami. Členům zrušených odboček bylo doporučeno, aby vstoupili do místních jednot SBS.

V diskusi k tomuto bodu bylo br. Tučákem poukázáno dále na to, že značný počet členů dluží členské příspěvky za léta od roku 1946. Tato skutečnost zatěžuje stav pokladny velkou částkou. Poněvadž upomínání nenachází patřičného pochopení, bylo usneseno, aby dlužné částky za léta 1946, 1947 a 1948 byly sepsány na ztráty a aby od členů byly

žádány příspěvky za léta 1949-51 s tím, že nezaplátí-li je, budou vyloučeni z členství ve SČzV.

V dalším jednání pak byl prodiskutován a schválen plán činnosti SČzV pro rok 1951 a br. Martinovský referoval o vybudování památníku malínským mučedníkům v Žatci. V této souvislosti bylo navrženo, aby na fond pro zmíněný účel byly také použity případné výhry obligací ze sovětských státních půjček, deponovaných Svazem Čechů z Volyně u čs. velvyslanectví v Moskvě.

Br. Matijenko informoval pak účastníky předporady o tom, jak pokročily práce historické komise. Bylo usneseno, aby valná hromada schválila placení odměn za popisy českých osad na Volyni z tiskového fondu jen v těch případech, kdy popis nebude uveřejněn ve VS, za popis uveřejněný ve VS má platit redakce ze svých prostředků. Byl také schválen návrh na vydání knihy „České obce na Volyni“, která by obsahovala perokresby volyňských obcí s příslušnými texty. Náklad byl stanoven na 1.000 kusů o ceně 50,— Kčs za jeden exemplář.

V dalším průběhu jednání pak referoval br. Kozák o otázce náhrady za majetky zanechané na Volyni a konstatoval, že konečné vyřízení této záležitosti dříve nebo později bude uskutečněno.

V otázce JZD a zapojení se krajanů do veřejného života bylo s uspokojením vzato na vědomí, že volyňští Češi téměř ve všech obcích, kde je JZD založeno, jsou jeho členy a účinně pomáhají v budování socialistické vesnice i jako dobří funkcionáři.

Ve volných návrzích pak byly prodebatovány některé detaily k jednotlivým bodům pořadu a schválena resoluce pro 5. valnou hromadu.

V neděli 4. března t. r. konala se za účasti zástupců a delegátů odboček Svazu Čechů z Volyně v Žatci pátá valná hromada naší vrcholné zájmové organizace.

Na schůzi bylo jednáno o důležitých společných otázkách krajanů reemigrantů, byl vypracován a schválen plán činnosti pro příští období a učiněna řada rozhodnutí, která přispějí k urychlenému plnění úkolů Svazu Čechů z Volyně.

Na páté valné hromadě byl zvolen nový výbor organizace v tomto složení:

Jako předseda byl zvolen red. Jaroslav Chudoba.

Jako I. místopředseda br. Antonín Malina, jako II. místopředseda br. Jaroslav Kozák.

Za členy Ústředního výboru Svazu Čechů z Volyně byli zvoleni: Alexandr Nágel, Igor Tučák, Jaroslav Perný, prof. Zachariáš Vomáčka, Julius Vokráčka, prof. Jiří Rébl, Zina Zárybnická, Jiřina Špačková, Antonín Slégr, Josef Albrecht, Antonín Solar, Vlastimil Beneš, Václav Židlický, Ludmila Kušnerová, Vladimír Řehák, Václav Zárybnický.

Za náhradníky ÚV SČzV byli zvoleni: ing. Taras Holubovyč, Mikuláš Šulženko, Karel Václavík, Josef Křížek, Sergej Najdko, Boris Zajíc, Karel Půlpytel, Antonín Prášek, Rostislav Krejčí, Alexandr Vlk, Vladimír Procházka, Vladimír Vazač, Antonín Pirožek, Antonín Pelíšek, Jaroslav Matouš, Josef Kozák.

Za členy revizní komise byli zvoleni: Konstantin Vlasák, Václav Červenka, Vladimír Růta.

Za náhradníky revizní komise: Václav Vlk, Alexandr Pánek, Rostislav Hlaváček.

Jako předseda smířného soudu byl zvolen Josef Foitík.

Za členy historické komise Svazu Čechů z Volyně byli zvoleni: Josef Foitík, Jaroslav Chudoba, Jiří Rébl, Alexandr Křivka, Jaroslav Kozák, Jaroslav Perný, Václav Židlický, Evžen Matijenko.

Do sociální komise byli zvoleni: Vlastimil Beneš, Alexandr Nágel, Igor Tučák, Helena Kholová.

Komise pro vybudování pomníku obětem Českého Malína v Žatci byla zvolena v tomto složení: J. A. Martinovský, Antonín Pelíšek, Vasil Kondratjev, Alexandr Nágel, Václav Hora, Vlastimil Beneš, Svatopluk Nosek, Evžen Vozenílková, Václav Uhlíř, Igor Tučák, Vladimír Vazač, Vincenc Re.

Přinášíme dnes zprávu předsedy SČzV. Další zprávy budou uveřejňovány postupně.

Zpráva předsedy Svazu Čechů z Volyně na 5. valné hromadě 4. 3. 1951 v Žatci

Sešli jsme se dnes již po páté, abychom přehlédlí a zhodnotili práci naší vrcholné zájmové organizace, zvláště pak za poslední období od března m. r., a abychom společně řešili nejdůležitější otázky k prospěchu všech našich krajanů.

Podrobnou zprávu o činnosti naší zájmové organizace vám podá ústřední tajemník br. Nágel. Omezím se proto jen na některé hlavní otázky, které tvořily náplň a udávaly směr naší práce za uplynulé funkční období.

Činnost Svazu Čechů z Volyně byla stanovena na minulé valné hromadě rámcovým plánem práce a usneseními, obsaženými v resoluci z této valné hromady.

Jak byl plněn náš plán?

Probereme si jednotlivé úkoly, které nám ukládal.

1. Vydávání zájmového týdeníku Verná stráž.

Tento bod plánu byl splněn. Nebyl však splněn bod 9. resoluce, který ukládal všem odbočkám SCZV, aby určily nejméně jednoho dopisovatele VS, který by pravidelně redakci zasílal zprávy o životě a práci krajanů v obvodu působnosti té které odbočky. Nemusím zdůrazňovat, jak je to důležité. Ani jedna odbočka toto usnesení nesplnila.

2. Působení k defenzivnímu vyřešení majetkoprávních otázek volyňských Čechů.

Podrobnou zprávu podá náš pražský zástupce br. Kozák. Podotýkám jen, že jsme využili každé příležitosti a všech možností, aby tato otázka byla úspěšně vyřešena. Posledně jsme se obrátili se žádostí na kancelář presidenta republiky. Definitivní odpověď jsme dosud neobdrželi. Lze však mít určitý úspěch. Bylo docíleno toho, že NPF povolil jako loňského roku odklad splátek za přidělené zemědělské usedlosti těm krajanům, kteří mu postoupili k úhradě své nároky na pohledávky za majetek zanechaný na Volyni.

Otázka rekompensace za majetek zanechaný na Volyni je posledním nežádoucím poutem, jež váže volyňské Čechy k pojmu emigranta. Bude proto třeba

doložit veškeré úsilí k tomu, aby byla co nejdříve kladně vyřešena.

3. Kulturní činností napomáhat asimilaci.

Podrobnou zprávu o plnění tohoto bodu plánu podá člen kulturní komise SCZV red. Václav Židlický.

S potěšením možno konstatovat, že po stránce kulturní lze otázku asimilace volyňských Čechů považovat za úspěšně vyřešenou. Tři olympiady lidového umění a tvorby volyňských Čechů, které SCZV uspořádal, přinesly bohaté ovoce. Vznikla řada souborů, v nichž mají naši krajané vedoucí místo a uplatňují své bohaté zkušenosti, znalosti i schopnosti. Zvláště třeba vyzvednout zásluhou práci v tomto směru mistra Vlad. Libovického, Václava Židlického, Jaroslava Svobody z Jakubova, Jana Pospíšila z Ostromeče, učitele Křivky z Mohelnice na Moravě, kteří založili a vedli soubory o vysoké úrovni.

4. Příprava materiálu k vydání dějin České Volyně.

Podrobnou zprávu přednese člen hist. komise SCZV Matijenko, který je pověřen organizací příprav k instalaci volyňského oddělení při městském Polánkově museu v Žatci. Akce shromažďování historického a dokumentárního materiálu k sepsání dějin České Volyně a pro museum se jen velmi zvolna rozbíhá. Je pro ni dosud málo pochopení mezi krajaney, kteří jen neradí a s těžkým srdcem věnují historicky cenné věci a památky, které pro ně mnohdy ani nemají cenu, přesto, že v bodě 6. resoluce z minulé valné hromady byl tento historicky cenný materiál prohlášen za společný majetek. Této akci bude proto třeba věnovat co největší pozornost.

5. Popularisace JZD mezi volyňskými Čechy.

Výsledky spolupráce SCZV při popularisaci JZD jsou velmi radostné. Nemáme zatím početně přesně zachyceno, kolik našich krajanů-zemědělců se stalo členy JZD, ale soudě podle zkušeností na Žatecku, kde je největší počet volyňských Čechů osídlen, je to procento velmi značné. A co je důležité — naši krajané jsou směs vzornými družstevníky a za-

stávají i vedoucí a odpovědné funkce.

6. Patronát nad vojenským útvar-
em volyňských Čechů a Dětským domovem v Žatci byl vykonáván. SCZV zúčastnil se svými zástupci všech vojenských oslav i jiných akcí v této souvislosti jako n. př. akce vánočních darů armádě. Také potřeby Dětského domova, jinak vzorně vybaveného a dobře vedeného, byly sledovány.

7. 1.000 pracovních hodin na zemědělských pracích na Žatecku bylo zaměstnanci SCZV odpracováno.

To jsou v hlavních rysech body plánu činnosti SCZV za uplynulý rok. Kromě plnění těchto úkolů, zástupci SCZV jako složky NF na Žatecku, účastnili se práce v rámci činnosti OAV NF, lidosprávních orgánů a jiných organizací, jak bylo usneseno a doporučeno všem krajanům v bodě 2 a 4 resoluce z minulé valné hromady.

V celku lze tedy říci, že práce ústředí SCZV byla úspěšná i prospěšná. Naším největším problémem a závadou v práci — ač to zní dost paradoxálně — jsou některé odbočky Svazu, které dosud neprojevily téměř žádnou činnost a místo pomoci — práci zbytečně komplikují a znesnadňují. Ojedinelé výjimky tvoří odbočky SCZV ve Sternberku, Praze a Horšovském Týně. Bude proto třeba, aby se dnešní valná hromada touto otázkou důkladně zabývala a učinila zásadní rozhodnutí o existenci odboček, které neplní své úkoly.

Rovněž bude třeba, aby byla učiněna všechna opatření nezbytná k urychlenému dokončení zbývajících společných úkolů — jako otázka úhrady za majetek zanechaný na Volyni, stavba pomníku obětem Českého Malína v Žatci, instalace volyňského oddělení v městském museu v Žatci a sepsání dějin České Volyně. Nesmíme zapomenout, že SCZV je organizací zájmovou a jeho činnost není zaměřena na trvalo. Je proto naší povinností splnit všechny tyto úkoly, dokud zde stávají příznivé předpoklady.

Jsem proto přesvědčen, že dnešní valná hromada bude dalším rozhodným krokem ke splnění všech zbývajících úkolů.

VYSTĚHOVALCI

Obrazy ze života volyňských Čechů — Píše Josef Foitík

6. pokračování

„Ano, měli být a dosud nejsou,“ potvrdil Zbyšek Sumiški. „Zeptám se na to,“ dodal a ihned odkvapil ke stolu, u něhož seděl správce Januševič. Za okamžik se vrátil.

„Opozдили se, ale ihned budou pro ně poslání koně a za chvíli jsou jistě tady.“

„Bravo,“ zateskala Aněla a vyskočila od stolu. „Když se pro ně jede, já jedu s kočím a přivezu je!“

„Nesmysl,“ zadržel ji bratr. „Je noc a chladno, není třeba, abys někde jezdila a — nesluší se to...“

Aněla však uraženě odsekla: „Je mi jedno, co se sluší a co ne! Ráda jezdím v noci na saních a proto pojedul!“

Výstup však náraz utichl. Z chodby zalétly do jídelny tiché, jemné zvuky nástrojů, do nichž po krátké předehře vpadly hlasy, zpívající dosti dovedně jednu z oblíbených polských vánočních písní.

V prostorné jídelně zavládlo hřbitovní ticho. Hosté jeden po druhém vstávali se svých sedadel a neslyšně se blížili ke dveřím na chodbu, jimiž sem zaznívala píseň. Když tato dozněla, ozval se bouřlivý potlesk a skupina hudebníků byla takřka silou vtlačena do jídelny, kde byli ihned usazeni kolem stolu. Teprve nyní si hosté všimli, že mezi hudebníky jsou i děvčata, jímž od mrazu a také asi vlivem prostředí, v němž se ocitly, tváře jen hořely. Opomíjený šlechtic, který si od Aněly přinesl košíček, nemohl nyní odtrhnouti svých očí od sličné a zdravě kypící Havlíčkovy Věry.

Když byli hudebníci pohoštěni, celá společnost se nahnula do prostorného a příjemně vytopeného tanečního sálu a za okamžik řízný pochod strhl do tance staré i mladé.

„Tyhle chlapíky bychom potřebovali k nám do Petrohradu,“ upozornila v kole Aněla mladého důstojníka, s nímž točila první kousek.

„Ano. Hrají dobře a byla by to zajiště laciná kapela,“ přisvědčil důstojník.

„Já je k tomu vybídnou,“ nabídla se Aněla.

„Nevím, zda se to podaří. Jsou to lidé z ciziny, jsou tu nedávno a nejsou ještě, jak jsem slyšel, ani

řádně ubytování. Asi nebudou chtít z domu.“

„To nechte na mne. Budu působit na toho mladého kapelníka a uvidíme...“ Aněla se významně usmála.

Kousek stíhal kousek a čas ve se le plynul. Na stole hudebníků se hromadily peníze a také o jídlo a pití neměli nouzi. Poněkud stísněnou náladu měla chvíli děvčata, ale skutečně jen chvíli, poněvadž rozjaření hejskové se brzy nasatily svých navoněných šlečin a brali do tance nejdříve Věru a pak i ostatní zpěvačky. Věři se brzy ujal šlechtický mladík s „košíčkem“ a již ji takřka nepouštěl z rukou.

Blížila se půlnoc a společnost si vymýšlela stále a stále nové tance. Často jen hosté zanotovali nějakou píseň a naši hudebníci byli nuceni ji zahrát, ač ji v životě nikdy neslyšeli. Pojednou se k hudebnickému stolu přihnuly slečny a pomáhající si živou gestikulací žádaly, aby jim bylo zahráno „dámské právo“ — polka, při níž by si mohly samy volit tanečnicka.

Václav přikývl, že rozumí. Kornetista vytroubil jásavý signál a Aněla, vyskočivši na křeslo, oznámila volenku. A již také zazněly první taktý. Václav ucítil, že se někdo lehce dotýká jeho ramene. Ohlédl se a téměř ustrnul: Aněla stála za ním a žádala jej o taneček.

Rozhlédl se rozpačitě po kamarádech a zachytil povzbudivý pohled a čtverácké mrknutí basisty. Nedalo se nic dělat: položil nástroj a vzápětí se ocitl se svojí krásnou tanečnicí v kole.

„Krásně hrajete a je vás škoda zde pro tento zapomenutý kout světa,“ — navazovala hovor Aněla. Mluvila velmi pomalu a každou větu opakovala polsky i rusky, snažíc se, aby jí dobře rozuměl.

Odpovídal česky a míchal do toho slova, pokud je znal, ruská i polská.

„Nevím, kam bych měl se svou hudbou jít. Ostatně, mám zato, že bychom se se svým uměním daleko nedostali.“

— „Nejméně do Petrohradu a měli byste se dobře,“ — ujišťovala slečna Sumišská. — „Konečně, v Petrohradě je již mnoho vašich lidí, hrají v šlechtických domech a v barech a mají se dobře.

Vydělají si mnoho peněz a jednou, až se vrátí ke svým rodinám, budou z nich boháči...“

„Nevím, zda se hodím k tomu, abych šel hrát vznešené společnosti. Jsem jen selský synek a pokud jsem hrál, hrál jsem jen vesnickému lidu,“ — vysvětloval nesměle.

„To je nesmysl. Hodíte se do panské společnosti tak dobře, jako jiní. Chybí vám jen odvaha a tu brzy získáte, jen co přijдете do Petrohradu. Rozhodněte se a můžete jet zrovna se mnou. Zavezu vás až na místo i s celou vaší kapelou a také zařídím, abyste ihned hráli.“ — Usmála se roztomile a letmo se k němu pítiskla.

Polka dozněla a Václav toho skoro litoval...

„Nyní mi musíte taneček oplátit,“ — připomněla Aněla.

Zazněl valčík. Václav tomu byl skorem rád, poněvadž při něm mohl lépe hovořit s krásnou tanečnicí. Jeho pochyby se rozplývaly jako led na jaře a než dotančili, byl přesvědčen, že v Petrohradě pro české hudebníky zraje zlatá pšenice.

A téhle myšlenky se už nezbažil.

I když přišel domů, marně se pokoušel o to, aby se poněkud uklidnil. V hlavě mu vířily myšlenky jedna pošetilejší druhé. Ani spánek mu nepřinesl toužené uklidnění. Tak divoké sny, proplétající se v takovém zmatku, ještě v životě neměl. Jezerecké salony, tanec s Anělou, pak neznámé ulice nějakého města, v němž bloudil bez cíle, pak zase pomněnkové oči Věry a její bujné vrkoče míšily se v divém reji ve snech, z nichž se každou chvíli budil.

„Ha, tak když hrát, tak hrát! Pojede se do Petrohradu. Mohu na tom něco ztratit?“ — A rozhodnutí bylo zralé.

Ovšem, ostatní kamarádi nesdíleli plně jeho názor a tak když Aněla Sumišská odjížděla do Petrohradu, odvažela si s sebou pouze Václava Hamáčka a z Olšin čtveračivého basistu Matěje Krpatu.

Zasněžené lesy dlouho kývaly na pozdrav vrcholky svých stromů za odjíždějícími saněmi, až stříbrný cinkot rolníček úplně zanikl v dáli.

Václav si ani neuvědomil, že tam v zemlance tu noc skoro nespaly modré oči Věrušky Havlíkovy a když ráno měly být svěží a vyspalé, byly naopak zardělé a nějak zapadlé.

Také cesta byla zavátá čerstvě, zmizela stopa saní, jež odvezly Anělu, Zbyška, Krpatu a Václava.

Pokračování

Naši na Žatecku

JZD v Dobříčanech

Dobříčany u Žatce je malá obec, ale velká svou prací. Žije tu asi 20 rodin volyňských Čechů, většinou zemědělců, z nichž všichni jsou členy JZD spolu se čtyřmi zemědělci ze řad „místních“ usedlíků. Již v březnu 1950 přijali provozní řád III. typu a v květnu 1950 přešli na IV. typ. Rozoralí meze, rozkouskovaná políčka scelili do 8 honů a provedli společné ustájení hospodářského zvířectva. Všechny tyto práce zvládli docela lehce a ačkoliv nedostatek pracovních sil je u nich vážným problémem, mají dnes již vypracovaný plán jarních prací, celoroční pracovní plán, provedli finanční bilanci a 6. února t. r. dokončili inventuru. Člen JZD Rybka, úředník OSAZ v Žatci pomohl představenstvu družstva vypracovat normy, podle nichž pracují již od října 1950. Mohou tedy po ukončených základních a administrativních pracích přistoupit ke společným jarním pracem v polích, kde v těchto dnech dokončují orbu.

JZD v Dobříčanech obhospodaruje 338 ha půdy, z toho je 42 ha chmele a 32 ha řepy. Na jaro je plánováno 5 ha máku a 2 ha nakládacích okurek. Na to všechno, připočteme-li práce administrativní a údržbu stájí, má JZD 28 pracovních sil z celkového počtu 65 družstevníků. Je pravda, že při nárazových pracích pomáhají brigády, pro které má družstvo společnou kuchyň, ale to je pomoc nestálá. Družstvo potřebuje stálé pracovníky, s nimiž lze vždy počítati, a tu bude i na nezemědělci v Dobříčanech, kteří dosud stojí stranou, na vzácnou výjimku obětavého krajan Antonína Maliny, aby pomohl při výstavbě naší nové vesnice, zejména také na ženách nezemědělci, aby projevily dostatek pracovního pochopení pro naše nové formy zemědělského hospodaření.

S potěšením lze konstatovat, že zásluhu na úspěšném chodu družstva mají volyňští Češi. Ale tady už nejde o takové dělení; jsou tu jen ti, co stojí stranou JZD a ti, kteří obětavě pracují.

Vedle zkušeného a schopného předsedy JZD krajan Mikuláše Kozlovského se vši láskou pracuje místní občan krmič-úderník Karel Bartoň a stejně obětavě osvědčuje své schopnosti hospodář družstva tuzemský Čech z Lounska Jaroslav Specián, školený účetní krajan Josef Červinka, starostlivý skladník krajan Václav Srb, či pokladník krajan Vl. Tomáš. A stejně jako funkcionáři obětavě pracují družstevníci Štrojsa, Štejnara, Alex. Martinek, Zach, Jiří Marlinek a Moravec. Ti všichni pochopili, že výsledky hospodaření JZD budou výsledky jejich, každého z nich a snaží se, aby byly jak největší, tak i nejlepší.

JZD v Dobříčanech má tu jednu výhodu, že disponuje budovami bývalého velkostatku. Získalo tak místnosti pro kancelář družstva a opravou bývalé stáje vzorný kravín, v němž má družstvo ustájeno 100 kusů hovězího dobytka. Přísun dopravy je zmechanisovaný. Každý kus má svou záznamní desku, dle níž lze zjistit o něm údaje. O celý kravín a ustájený dobytek vzorně pečuje jeden člověk — krmič K. Bartoň. Je zároveň zooteknikem družstva; má 18letou praxi v tomto oboru, dovede si v případě onemocnění dobytka poradit i bez zvěrolékaře. Na otázku, co by nám řekl, odpovídá, že je spokojen a pochvaluje si mechanisaci. Do nedávna musel nosit vodu vědry; vymyslel si proto vlastní jednoduchá napaředla a sám si je provedl. Inu, je ve svém živlu, jak říká. Mají tu svoji zvláštnost: před několika dny přišla na svět telecí dvojčata. Krmič Bartoň věnuje jim zvláštní péči a jeho zásluhou se mají obě k světu.

Jemu jistě patří také zásluha na zvýšení dojitosti ze 75 litrů na 220. Dojení obstarávají zatím všechny družstevnice. Jsou rozděleny do dvou skupin, které mezi sebou soutěží. Společně se pak těší z dosažených výsledků. Družstevnice v Dobříčanech jsou i jinak velmi agilní. Jdou z práce do práce a ať je to Štejnarová, Štrojsová, Jirásková, Kozlová, či Linhová, Moravcová, Červinková, Martinková, nebo Tomášková v Trnovanech, která obstarává družstevni-

drubežárnu — všechny se v práci osvědčují.

Trnovany, kde jsou 3 volyňské rodiny a Dobříčany jsou dvě obce, které mají spolený MNV a společné JZD. V Trnovanech u A. Petržika má dobříčanské družstvo ustájeno 200 ovcí merinosek a u krajan Vl. Tomáše je drubežárna o 400 slepicích. Aby se práce neztěžovala, zřídili si družstevníci v Trnovanech chmelařskou skupinu, jejíž vedoucím je osvědčený chmelař krajan Tomáš, která se věnuje práci ve chmelnicích, jež jsou většinou u Trnovan v údolí t. zv. Zlatého potoka.

Opravou některých budov velkostatku získalo dobříčanské JZD rovněž prasečnický pro 80 prasat. Veškeré adaptační práce pro ten účel provedl s nevšední obětavostí krajan Antonín Malina, jenž má zásluhu i na úpravě vzorné konírny pro 20 koní. Krajan Malina je jediný z nezemědělci, který účinně pomáhá nejen radami, ale i skutečnou stavitelskou prací. Každou svou volnou chvíli věnuje svému JZD.

Zmíněných 80 prasat obsluhuje energická místní občanka Anna Jirásková. Ví, že její zisk bude takový, jak se oň sama přičiní. „Hlavní je, aby to rostlo“ — nám říká — „to ostatní pak přijde přičiněním.“

Na dvoře potkáváme krajana Václava Srba, skladníka dobříčanského JZD. Jako hlavní zásobovací úd družstva pochvaluje si zajištění krmné základny. Spolu s hospodářem JZD Jaroslavem Speciánem, který obětavě řídí práce v JZD, tvoří duši celého družstva. Hospodář Specián je ve svém oboru naprosto zkušený a svými znalostmi bohatě přispívá k dobré prosperitě družstva. Stejně jako on splýnul v kamarádkém soužití s volyňskými Čechy jiný místní usedlík Václav Hendrych, který pomáhá družstevníkům jako dobrý a obětavý traktorista.

Administrativní práce vede místní řídící učitel Jaroslav Hošek, který vykonává zdarma funkci jednatele družstva a účetní JZD krajan Josef Červinka, který pečuje o to, aby se každému družstevníkovi a družstevnici dostalo každých 15 dní spravedlivé odměny.

Celý ten kompars obětavých budovatelů socialismu na našem

venkově řídí a usměrňuje obratný a zkušený krajan Kozlovský, jako předseda zdejšího družstva. S radostí a oprávněnou hrdostí nad dosavadními výsledky společného hospodaření nás prováděl a ukazoval družstevní zařízení, mezi nimž je i sušárna chmele, v níž za 24 hodin se usuší přes 4.000 větelů, jak nám s radostí sdělil. Se stejnou radostí ukáže své družstvo jistě každému, kdo bude chtít vidět vzorné JZD v němž volynští Češi spolu s místními občany spolupracují na vybudování naší socialistické vesnice a svou prací posilují mír ve světě a rozkvět naší lidové demokratické vlasti.

M. T.

Malý oznamovatel

Dne 5. března t. r. dožil se náš bratr Josef Soldon ze Stachovic, nar. ve Straklově na Volyni, požeňnaného věku 92 let.

Do dalšího života vše nejlepší mu přejí sestry Libuše a Marie

Dne 9. 3. 1951 dožívá se náš drahý dědeček, otec, tchán a bratr Josef Ajksner z Lipin požeňnaného věku 75 let. Jako dvouletý chlapec odejel s rodiči na Volyn, kde strávil dlouhá léta svého života naplněného prací. V r. 1947 se vrátil do vlasti a usídlil se u své dcery v Hlubanech na Podbořan-sku.

Do dalšího života přejeme mu hodně zdraví, síly a radosti. Věříme, že ještě dlouho bude mezi námi. Děti, vnuci, sestra a zeť.

Dne 24. února 1951 dožil se náš drahý dědeček p. Arnošt Dvořák 57 let, a 15. února dožila se naše drahá babička p. Anna Dvořáková 49 let, oba z Hrušvice na Volyni.

Hodně štěstí a zdraví na další cestě životem Vám přejí, vnuci Jára a Náděnka Malafovi a Sláveček Bachů.

Dne 3. března dožila se naše drahá matka a babička z Kupičova na Volyni, Marie Ducháčková 80 narozenin. Kéž jí Bůh popřeje ještě dlouhá léta stálého zdraví mezi námi

Sáša Sláva a malá Vlastička.

Dne 5. února t. r. dožila se naše drahá matka, babička a prababička Anna Stryjová z Novosilek na Volyni požeňnaného věku 85 let.

Do dalších mnoha let hodně zdraví a spokojenosti přejí děti, vnuci a právnucci.

Dne 12. února 1951 dotlouklo navždy dobré a šlechetné srdce naší milované maminky babičky a prababičky Marie Brázdrové roz. Vejnarové, nar. r. 1876 v Boratině na Volyni. Zemřela v Sedlci u Litoměřic, po těžkém utrpení. Zhaslo tiše její zlaté srdce, a v našich srdcích zůstala navždy bolestná vzpomínka, že nemáme již té, která nám byla opravdu světelným příkladem svým tichým vzorným životem.

Drahá maminko! Spi sladce věčný sen, v našich srdcích budeš žít stále.

Prostíme, kdož jste znali její tichou, dobrou povahu, vzpomeňte s námi.

Truchlíci a s láskou vzpomínající manžel, děti, vnuci i právnucci.

Vzpomínáme s nezmeršenou bolestí památky našeho drahého Vladimíra Podaného, nar. 23. 1. 1915 v Mirohošti. Padl 11. března 1944 v bojích za vlast jako příslušník čs. voj. jednotky v SSSR.

Naše vzpomínka budí Ti kytici kladenou na tvůj neznámý hrob v dále.

Vzpomínají rodiče, manželka a dcera Alena.

U příležitosti prvního výročí mrti našeho drahého Vladimíra Šimůnka, učitele, posledně bydlící v Plané u Mar. Lázní, zemřelého 12. března 1950, klademe na jeho hrob kytice nehynoucích vzpomínek.

Kéž je mu země lehčí. Manželka, děti a vnuci.

Každý rok dne 24. ledna vzpomínáme smutného výročí smrti našeho milovaného otce a matky Václava Vacátka, nar. roku 1876 v Ivančicích u Žitoměru. Zemřel na delší nemoci r. 1948 v Šumperku.

S bolestí vzpomínáme a nezapomeneme!

Manželka a děti.

Věrná stráž vychází jednou týdně. Vydává Svaz Čechů z Volyně nákladem vlastním. Vedoucí redaktor Jaroslav Chudoba. Redakce a administrace: Žatec, nám. Velké říjnové revoluce 155, telefon 550. Tisknou Krušnohorské tiskárny národní podnik, závod Žatec, telefon 374. Dohledací poštovní úřad Žatec. Předpláné na rok 1951 je 150 Kčs. Konto spořitelny č. 728301 Okresní spořitelna a záložna Žatec a Svaz Čechů z Volyně č. 10268.